

Ezek

Ezekkel valóban nem lehet semmit sem kezdeni - sem megbékülni velük, sem felejteni bűneiket. Ezek sohasem bántak meg semmit, sőt mindezt a hallgatásukkal tetézik. Persze: mert ezek mindnyájan ártatlannak érzik és vallják magukat. Ezek. Mi pedig nem teszünk semmit, mondván, nem kell foglalkozni a múlttal, eljárt az idő. Nos, az idő siet, de nem járt el, és addig kell elővenni őket, amíg lehet. Mindenért, amit elkövettek ellenünk - legfőképpen aljas hallgatásukért.

Hogy mit is követtek el? 1947-től felépítették velünk egy torz diktatúrát, amelyet ötvenhatban megpróbáltunk levérni. Nem sikerült. Ezért megtorlasként akasztottak, boldog-boldogtalant börtönbe zártak, s akit lehetett, beszerveztek aljas játékokhoz - besúgónak. A sérelmek azonban mindmáig tisztázatlanok maradtak, ahogy a külföldre utazás körüli rejtélyek is. Számos ismerősöm - köztük jómagam is - kapott annak idején útlevel helyett egyetlen ominózus mondatot: „KIUTAZÁSA A KÖZRENDET SÉR-TI.” Nem volt magyarázat - máig sincs. Akik pedig magyarázattal tudnának szolgálni, még mindig úgy csinálnak, mintha az övék lenne a hatalom.

Megfellebbezhetetlenül hiszik, joguk volt emberek sorsáról dönteni, és ma sem tanúsítanak egy csepp megbánást sem. Nyugdíjsaikkal, akikből van még szép számmal, boldogan élvezik a nyugdíj-kiegészítést, amelyet egykor a haza elárulásáért kaptak. A hitellel terhelt lakásokat meg kihúzzák alólunk - e lakásokat a rendszer-váltás hajnalán olcsón tukmálták ránk, s kis híján a fejün-

kre dőlnek -, pedig az évek során bőven felújítottuk őket, most pedig a „Fekete bébik”, a bankvezérek (Simor, Felcsuti, Surányi, Erdei, Király Júlia, ifjabb Nyers) kihúzzák alólunk. A több mint kétharmados parlamenti többség azonban mindenre elegendő kell, hogy legyen! Még Simor leváltásához vagy fizetésének megkurtításához is! Mit tudhat ez a Simor, hogy az Európai Központi Bank is izeszól miatta...

A Bűn és büntetlenség után fejembe vettem: Biszku-nál nem lehet megállni. Ha a Wiesenthal Központnak lehet listája, akkor nekem is lehet! Miért lennének különbek nálam? Ki dönti el, ki a bűnösebb: Zentai vagy Képiró, Vajda vagy Biszku? És egyáltalán, milyen alapon készülhetett Efraim Zuroff vezetésével bűnösségi sorrend? Miként lehet bűnösebb Zentai vagy Képiró, mint Vajda vagy Biszku? A náci bűn miért fajsúlyosabb, mint a kommunista bűn? Megkeresem Biszku, Bereczet, Lakatos Ernőt (Magyar Népköztársaság Tájékoztatási Hivatal vezetője), de legfőképpen Moldovát. Aztán Druckernét, az útlevelosztály mindenhatóját és Császárnét, a hamis igazolás aláíróját. Miért pont őket? Mert bűnösök! S mert istenigazából senki sem vette elő őket...

Biszku Béla története ismert. Mint ahogy magas nyugdíja is. Először az Echo Tv műsorában hangzott el a több százszoros összeg. Felhívtam az egyik lányát, kissé kimért volt velem, de válaszolt a kérdéseimre. Szerettem volna, hogy személyesen találkozzunk, s kéréssem az volt, beszéljen édesapjával, hadd készítsek vele interjút. Azt kérte, majd július 20. után jelentkezzen. Sajnos, ismervé Ezeket, pontosan tudom, mit jelent nekik a majd: gyűlöletet azokkal szemben, akik „igazán” másképp gondolkodnak, s nem úgy, mint az Aczélék által legyártott állellenzékiek... (Ilyenkor mindig az jut eszembe, miként lehetett egy tízmilliós or-

szágban elhinni, hogy Demszky, Kis János, Bauer és Pétó valódi ellenzékiek voltak. Elnézést, de ennyire ostoba volt az egész ország? Na nem! Azért volt Csegey Dénes, aki idejekorán meghalt - mielőtt mindenkit figyelmeztetni tudott volna. Elrepült húsz év, az „igazi” ötvenhatosok közül kevesen élnek. Az egykori internáltak, deportáltak pedig szinte meg sem mernek szólalni. Lehet, hogy nem is volt Recsk, Kistarcsa és Hortobágy? Nem voltak „lapátos katonák”? Megint elnézést, ha valamelyik „üdülőhelyet” kihagytam.)

Most Bereczet hívom - azt a Berecz Jánost, akit szinte a lincseléstől menttettem meg a könyvhéten. „Nézze, Vámos! A Biszku-interjú után nem kívánunk megszólalni. Sem én, sem Lakatos Ernő, de ha akarja, Lakatos megpróbálhatja.” Miért? „Azért, mert maguk mindent a mi nyakunkba akarnak varrni.” Miért, kiébe kellene? Talán az önök bűneiért is Zentaiék a felelősök, vagy netán Efraim Zuroff dönti el még azt is, hogy ki a bűnös az ötvenhat utáni megtorlásokért?

Utolsó próbálkozásként Moldovát hívom: „Maga az a tévés? Magával nincs mit beszélnem.” A jóságos, igazságos Moldova. Megvallom, egy perc alatt megértetem könyveit, s szégyeltem, hogy elolvastam szinte mindegyiket, de megérdemlem! Az utolsó történetet rám lőtte ki. Pont azt kívánom neki, amit ő nekem.

A kommunizmus fekete könyve bezárult számomra. Ítéletet mondok rájuk együtt és külön-külön: mind-mind bűnösök. Lelkiismeretükkel úgysem tudnak elszámolni! Volt, aki vert, volt, aki gyilkolt, volt, aki propagált a vörös csillag szellemében. És egy nemzetet ezt elviseli! Miért?

Nekik csak két, még élő bűnös létezik: Képiró Sándor és Zentai Károly. Zentait, mint tudjuk, nem adta ki Ausztrália. Bárdy Magda pert nyert ugyan Vajda Tibor ellen, Császárné hamis igazolásának dacára, mégsem történt ezután semmi. Ennyire erőtlene és gyávák vagyunk, hogy Ezeket nem vesszük elő? Nem sok idő van hátra: a kínzók és megkínzottak egyre kevesebben vannak...

Vámos György, Magyar Hírlap

Antiszemitizmus? Vagy kódolt zsidózás?

Sokszor felmerült már bennem a kérdés, hogy miért hallgatja agyon az oktatás, történetírás, sőt a közbeszéd is a honvisszafoglaló Árpád szerepét és az állam alapító Vérszerződést? Azt a magyar szövetségkötést, amely - mint ősi szkíta rítus - az utolsó vacsorán is megjelenik, s amely mint államalkotó akarat szabályozza a közjó érdekében működő valódi hatalommegosztást immár 1159 esztendeje!

Van-e ebben az agyonhallgatásban szerepe annak, hogy kazár birodalomból kivonuló „hétmagyar” és a velük tartó népesség nem járult hozzá többé a birodalom fenntartásához? Vagy esetleg csak annyi az ok, hogy a nyakunkra ült pénzoligarchia felismerte a Vérszerződés megújításának veszélyét, s nemigen szeretné, ha minta lenne ez számunkra, a „pénz” átkaitól való megszabaduláshoz.

Azon is sokat töprengtem, hogy a pénz miért nem csak a szabályos, a társadalmi szerepét tölti be - miért nem értékmérő -s miért lett az okoskodó spekuláció eszköze? Hisz ezzel az értékeremtés folyamatában, főleg az elosztási oldalán aránytalanságot okoz. Ha a pénzoligarchia tőke- és hatalomösszpontosítása elé, korlátokat lehetne szabni ezzel az ősi szövetséggel, s ha a tehetség, szorgalom és a teljesítmény szabná meg a határait a manapság oly „divatos” (de többnyire jogtalan) meggyazdagodásnak, akkor - sok minden megváltozhatna. Ezért kellene sürgős intézkedéseket foganatosítani a jelen kormányban, hogy a kiváltságos osztály erkölcstelen vagyonszerzését akadályozza, az eddigi gyanús ügyletek kapcsán pedig elszámoltassa.

Amikor a pénzhatalomról írok, sokszor azt a vádat kapom vissza, hogy kódolt zsidózást valósítottam meg. S ebben annyi igazság lehet is, hogy ha csak zsidóemberek tiltakoznak az írásom ellen, akkor írásom vagy félreértik, vagy egyszerűen: magukra ismertek. Nem tudom melyik a valóság, de sok-sok levelet kapok különféle stílusokban, ahol engem „kódolt zsidózással” vádolnak. Hogy ne történhessen ilyesmi a jövőben, elhatároztam: nyíltan fogok zsidózni, hiszen nincs abban semmi, ha en-

gem valaki magyarnak nevez, netán kereszténynek, hiszen nem szégyellem én a származásomat. Remélem, a zsidó barátaim sem fogják szégyellni magukat, ha esetleg nem japánnak vagy olaszoknak hívom őket. Tisztázuk, hogy én nem zsidókra és gojokra osztom a világot, mert ezt bizony éppen a zsidóság teszi! Nekem a tisztességes alkotó ember és a tisztességtelenül élősködő bűnözők kategóriái az alpmércéim, bármely rendű-rangú-fajú és színű ember megítélése szempontjából. Gyermekekoromban sok cigányzenéssel is kapcsolatba kerültem, s szeretem a művelt és megalkuvásmentes zsidó emberek társaságát. Reiner Pétert, Vámos Gyurit és barátaitak nagyra becsülöm, s nagyon tisztában vagyok azzal is, hogy létezik antiszemitizmus, de nem beszélünk róla.

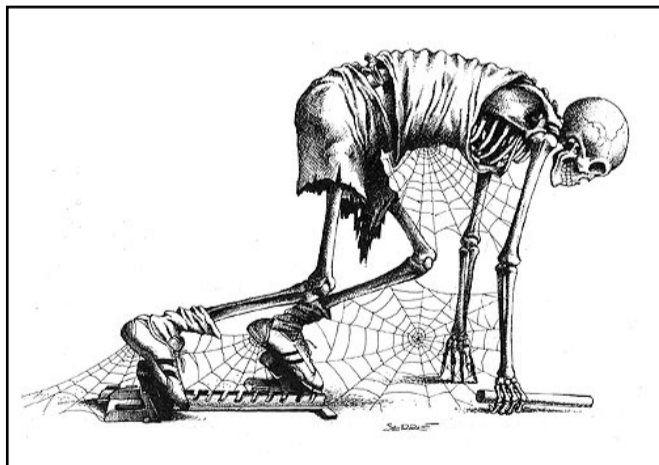
Én most nem kerülgetem tovább a forrókását, s belecsapok a szemita lecsóba!

Azt az igazságot ismerünk kell, hogy a zsidóság kiváltságos osztállyá fejlődik akkor, ha korlátmentes szabadságot kap a pénzügyi-gazdasági életben. Nem biztos, hogy ez az összeesküvés. Am az együvé tartozásuk érzése és a lelki beolvadás elleni védekezésük hihetetlenül erős. Ráadásul a gazdagság és a vele járó hatalom a többi zsidó szemében „nagyon is” tiszteletreméltó dolog, bár-hogy jutott hozzá. Náluk ugyanis az ügyeskedés nem negatív cselekvési forma, mint a hun-magyar kultúrában, hanem inkább szellemi teljesítmény. Ennek vannak vallási, de más kulturális hagyományai is. Staiermann Jóska barátom egész életében becsületesen dolgozott, s nem voltak soha ügyeskedő hajlamai, de ez viszonylag ritka abban a kultúrkörben.

A keresztény körökben viszont csak akkor tisztelik a gazdag embert, ha teljesen nyilvánvaló a vagyonszerzésének tisztessége, sőt még adakozni is hajlandó az elesetteknek. Ha az utóbbit nem gyakorolja, akkor könnyen elítélik, pénzsóvár Harpagonnak mondják. A keresztény erkölcs ugyanis eredetileg nem fogadta el a hitel utáni kamatszédés jogát, s így a hitelező keresztények eleve gyanúsak is voltak a saját közösségükben. A gazdag zsi-

dót viszont minden körülmények között nagyra becsüli a szegény zsidó, s így, a kulturális és értékrendi együvé tartozás érzése, nagyon szorosan összekapcsolja őket. A szegény zsidó feltétel nélküli tisztelete az, amely a nagy összetartásnak - egy hihetetlenül erős kötelékét mutatja a külső szemlélő számára.

A szegény zsidókat megsegítő gazdagok persze többnyire jól járnak a „segítség kapcsán”, de ezt, éppen az ősi idők óta beléjük rögzült kufár szellemiség miatt soha nem rója fel nekik a „megsegített fél”, sőt kifejezetten hálás is érte. Így érthető az is, hogy a „megsegített gojok” is hálás szívvel gondolnak vissza az őket kisegítő gazdag zsidókra, s ez a hála, éppen azért olyan erős, mert a goj évezredek óta azt hiszi, hogy a zsidóság csak

egymást „segíti”! Így válik a zsidóság szilárd egésszé, s így tudják az akaratukat rákényszeríteni a gazdaságra, a politikára és a köz-tájékoztatásra is. Ha valahol egy kis rés támadna a belső egyetértésben, akkor viszont rögtön megjelenik az antiszemitizmus réme, amely ismét és szorosan összezárja a sorokat, s egy bevezetetlen erőddé teszi azt a 'nacionalista' véleménydiktatúrát, amely nem

látszólagos és nem érdek nélküli, hanem teljes és kíméletlen.

Sajnos minden antiszemita megnyilvánulás szolgálja ezt az érdeket, erősíti az összezárást és nehezíti a zsidóság szembenézését a saját negatívumaikkal, amely több ezer év óta mindig újra és újra az ellenük irányuló ellenszenvet táplálja és erősíti. Pedig nem lenne szükségszerű, hogy ez bekövetkezzen.

De ehhez, a gojoknak is fel kellene ismerni az antiszemitizmus haszontalanságát, sőt a zsidóknak is át kellene gondolniuk, hogy miért nem akarnak beilleszkedni az őket befogadó társadalmakba, vagy ha nem képesek rá, akkor miért nem építették fel a saját nemzetállamukat már sok évszázaddal ezelőtt?

Szeged, 2010. 07. 23.
Bene Gábor S.
Nemzeti Hírháló